

Herren har lovet at udfri dig

David Wilkerson April 10, 2006

I en hemmelig ceremoni, designet af Gud, salvede profeten Samuel David som konge af Israel. Samuel fortalte denne gudfrygtige unge mand, "Du er udvalgt af Gud til at regere over hans folk". Men det skulle blive en lang vej til tronen for David. Før løftet om hans salvelse gik i opfyldelse, måtte denne overgivne Guds tjener igennem mange tests og prøvelser.

Kun fem kapitler senere ser vi hvordan David flygter over bjerge ad støvede veje for at undslippe kong Saul, som ville dræbe ham. Hvilken ydmyg begyndelse for David, som var sådan en gudfrygtig mand, der elskede Gud. Nu løb denne tjener efter Guds hjerte, netop salvet, for sit liv. Jaget, hjælpeløs, hjemløs og alene. Davids eneste tanke var, "Jeg må ud af landet lige nu. Hvis jeg ikke kommer væk fra det område, som Saul regerer over, er jeg en død mand."

Han flygtede til den nærmeste grænseovergang, som var filistrenes by, Gath, som blev regeret af kong Akisj. Som David nærmede sig fjendens territorium, forsøgte han at lade som om han var en almindelig rejsende, i håb om at han ikke blev genkendt. Men han måtte have hørt to grænsevagter hviske til hinanden: "Er det ikke David, manden som dræbte Goliath? Israelitterne sang hans pris for at have nedlagt 10.000 af vore folk! Det ser ud som om, vi har skudt papegøjen. Lad os tage ham med til paladset og præsentere ham for kongen." David vidste da, at hans liv var i fare, fordi fjenden, filistrene, ville anklage ham for terrorisme. Han ville sandsynligvis blive slået sønder og sammen og trukket fra by til by for at blive udstillet for folket. Skriften siger: "David.. var såre bange for kong Akisj ." (1 sam. 21,12).

Som han blev ført til paladset, blev David så desperat, at han valgte, at lade som om han var sindssyg. Han forvrængede sit ansigt, rullede med øjnene og skummet stod ham ud ad munden. Filisterne må have være chokeret over at se denne, engang så mægtige kriger, lalle sanseløs rundt og skrigende som en idiot. Jeg forestiller mig denne fjendtlige folkemængde spredes, mens David gjorde vilde fagter, kradsede på dørene og angreb dem, som stod omkring ham.

På den tid var der stor angst for sindssyge mennesker, fordi man regnede med, at deres dæmoner kunne angribe en selv. Forestil dig denne kaotiske scene, der måtte have udspillet sig på paladset, da David blev bragt ind. Som han spillede sindssyg foran Akisj, rallende og savlende, råbte filisterkongen: "Få den mand ud. Han er en galning. Hvorfor bringer I den idiot ind i mit hus?"

Så David blev bragt tilbage til grænsen, hvor han fik besked på at forsvinde og aldrig vende tilbage. Pludselig sat fri idet han flygtede til hulerne i Adullam, skrev han salme 34 i taknemmelighed over sin udfrielse. I denne bevægende salme genkalder David sig minderne om sin tilfangetagelse og hvordan Gud friede ham ud af denne frygtelige prøve.

Jeg bliver nødt til at sige, at af alle 150 salmer, er denne min absolutte favorit. Den handler om Guds trofasthed i forhold til at udfri sine børn fra store prøvelser og kriser. David siger, Jeg råbte til Herren og han hørte mig og udfriede mig fra alle mine rædsler...En Herrens engel slår lejre, om dem, der frygter ham og frier dem... På retfærdige hviler hans øjne, hans øren hører deres råb...

Mange er de retfærdiges lidelser, men Herren frier dem af dem alle." (salm. 34, 4, 7,17 og 19) (i dansk oversættelse er det vers 5,8,16,20). Bemærk, at David beretter i denne salme: "Jeg søgte Herren og han svarede mig. Her er en arm, der råbte, og Herren hørte, af hans trængsel frelste han ham." (salm. 34, 5,7). Jeg spørger dig, hvornår var det præcis, at David råbte til Herren? Det måtte være sket mens han spillede galning i Gath. Men han kunne absolut ikke have bedt indtrængende eller højt i filistrenes påhør. Dette bringer os til en anden sandhed omkring Guds udfrielse af os.

Nogle gange er det højeste råb lydløst.

Jeg ved, hvordan dette indre råb er. Mange af de højst råbende bønner i mit liv – de vigtigste, mest hjerteskræende og dybeste nødråb – har været i total stilhed. Nogle gange har jeg været så overvældet af omstændighederne, at jeg ikke kunne få en lyd over mine læber. Overvældet af situationen kunne jeg ikke tale eller tænke klart nok til at bede. Ved nogle af disse lejligheder har jeg siddet alene i mit kontor så magtesløs, at jeg var ude af stand til at tale med Herren i det hele taget. Men hele tiden råbte mit hjerte: "Gud hjælp mig! Jeg ved ikke, hvordan jeg skal bede nu, så hør mit hjertes råb. Fri mig ud af denne situation." Har du nogensinde været der? Har du nogensinde tænkt, "Jeg aner ikke, hvad alt dette her drejer sig om. Jeg er så overvældet af omstændighederne, begravet i dyb smerte, at jeg ikke kan forklare det. Herre, jeg ved ikke en gang, hvad jeg skal sige til dig. Hvad sker der?"

Jeg tror, at det var præcis det, David oplevede, da han var taget til fange af filistrene. Da han skrev salme 34, indrømmede han: "Jeg var så overvældet af situationen, at jeg spillede sindssyg. Men inden i undrede jeg mig over, hvad der skete med mig Hvordan kunne dette ske? Herre, hjælp!" Det ser ud som om, David sagde, "Denne arme mand råbte i sit indre, uden at ane hvor og hvordan han skulle bede. "Og Herren udfriede mig." Det var et dybt nødråb fra hjertet, og Herren vil høre hvert et klynk, uanset hvor svagt det er.

Nogle gange kan vi kun stå der og kende, at Herren er vores forløser.

I 1958 blev jeg knust over en artikel i avisen om syv teenage drenge, som stod anklaget for at have myrdet en handicappet dreng. Helligånden rørte mig så stærkt, at jeg følte mig ledt til at tage til Retten i New York, hvor deres sag var for. Og jeg gik ind i retsbygningen, overbevist om at Helligånden omgående ville have mig til at tale med disse unge mennesker. Som dagens retsmøde var ved at være forbi, begyndte det at gå op for mig, at disse drenge ville blive ført ud ad døren i lænker og håndjern, og jeg ville aldrig komme til at se dem igen. Så jeg rejste mig fra min plads og forsøgte at komme op ad midtergangen, hen til dommeren, hvor jeg spurgte, om jeg måtte få lov at tale med drengene inden de blev sendt tilbage til deres fængselsceller. I samme øjeblik greb en politimand mig, og jeg blev ydmygende eskorteret ud af retssalen. Blitzlyset blinkede overalt omkring mig. Jeg blev belejret af journalister, som fulgte retssagen, og spurgte mig hvad jeg havde gang i. Men jeg kunne kun stå der, ude af stand til at kunne tale, fuldstændig målløs i en ydmygende og pinlig situation. Jeg tænkte, "Hvad vil menigheden derhjemme tænke? Folk skal se mig så dum. Jeg har været så naiv."

Men midt i dette kaos, bad jeg indvendig, "Herre, jeg troede, at du bad mig komme her. Hvad gik galt?" Jeg kunne naturligvis ikke bede højt, for så ville pressen have troet, at jeg var endnu mere tosset, end jeg så ud som (i forvejen så jeg dum ud - jeg havde butterfly på!). Alligevel hørte Gud denne dag nødråbet fra jeg arme mand, og han har imødekomet mit lydløse råb lige siden. Ser du, i denne jammerlige scene i retssalen blev Teen Challenge , som i dag rækker ud over hele verden, født. Og jeg deler gerne Davids ydmyge vidnesbyrd fra salme 34: "Min sjæl skal rose sig af Herren, de ydmyge skal høre det og glæde sig" (salm. 34, 3).

David siger her, "Jeg har noget at fortælle hele Guds ydmyge folk på jorden, nu og i fremtiden. Så længe verden eksisterer, vil Gud udfri enhver, som kalder på ham og stoler på ham".

I hans ufattelige nåde og kærlighed udfriede han mig, selvom jeg havde dummet mig. Dette er hvad jeg har lært af salme 34: Når fjenden, Satan, kommer mod dig som en " kong Akisj" , når du befinder dig i sorgens dybe vand, når problemerne hober sig op, når kaos omgiver dig, og du ikke en gang kan tænke klart, behøver du ikke en bønnebog eller en doktrin at læne dig op ad. Og du behøver ikke bebrejde dig selv for at spille et fjols.

Alt hvad du behøver er, at vide, at Herren hører ethvert oprigtigt råb, med eller uden lyd, og han svarer. Han vil sende en engel, hvis han vælger det, ja, en hel hær af engle til at omslutte dig og bevare dig fra fare. Også selv om du har handlet dumt eller har fejlet i tro, er det eneste du behøver, at kalde på din befrier. Han er trofast. Han hører dit råb og han handler.

Peter forsyner os med yderligere indsigt omkring Herrens udfrielse.

Apostlen Peter skriver om to katastrofale hændelser fra 1. Mosebog: Noa og syndfloden, og ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra. Når du tænker på de to begivenheder, hvordan forestiller du dig dem?

Den første involverer frygtelige råb fra de druknende mennesker, da Gud hævner volden i Noas generation. Da den frygtelige syndflod hævede sig op over hustage, træer og de højeste punkter på jorden, klyngede folk sig til grene, ødelagte møbler, ja flydende træ af enhver art, men forgæves.

I den anden scene, kan vi kun prøve at forestille os hvordan disse flammer af svovl udslettede to byer. Da Guds rasende dom faldt, skreg folk i afmagt, som de blev kvalt og forsvandt i titusindvis.

Bibelen fortæller klart, at disse to begivenheder var Guds dom. Men det er et faktum, at disse to begivenheder ikke havde noget med Guds folk at gøre. Betyder det så, at disse begivenheder kun handlede om Guds hævn over de ugudelige? Det er rigtigt, at disse begivenheder skulle være et tegn, eksempler for hele jordens folk i enhver generation, med Guds advarsel: "Jeg vil vise dig, at jeg ikke tager let på vold og at synden tager overhånd."

Det er her Peter kommer med sin pointe. Han fortæller os, " Gud skånedes ikke den gamle verden, han frelste Noa tillige med syv andre, da han lod syndfloden komme over de ugudeliges verden. Og byerne Sodoma og Gomorra dømte han til ødelæggelse og lagde dem i aske, idet han satte dem til advarende eksempel for ugudelige mennesker i kommende tider. Men han udfriede den retfærdige Lot, som led under de tøjlesløse menneskers udsvævende liv. Thi mens denne retfærdige mand boede iblandt dem, pintes han dag ud og dag ind i sin retfærdige sjæl ved de lovløse gerninger, han så og hørte. Således forstår Herren at udfri de gudfrygtige af deres prøvelse og at bevogte de uretfærdige til dommens dag...især dem, som med besmittet attrå jager efter kødelig lyst og foragter Herrens værdighed. Frække, selvbehagelige gyser de ikke tilbage for at spotte høje åndemagter. (2. peter 2, 5-8, 10).

På trods af alvorligheden i disse eksempler, sendte Gud et klart budskab til trøst for sit folk, som for at sige, "Jeg har lige givet jer to af de største eksempler på min omsorg. For hvis jeg i en verdensomspændende oversvømmelse, kan udfri én retfærdig mand og hans familie af ødelæggelsen – kan jeg da ikke også udfri dig? Kan jeg ikke sørge for en mirakuløs udvej? Hvis jeg kan sende svovl og ild, som destruerede to hele byer på samme tid, men sendte to engle ind i kaos for at redde Lot og hans døtre ud, kan jeg da ikke sende engle til at udfri dig af dine prøvelser?"

Lektien for den retfærdige er denne: Gud vil gøre hvad som helst for at udfri sit folk af hårde prøvelser og fristelser. Tænk over det: Han banede en vej i det Røde Hav for at redde israelitterne fra fjendens kløer. Der kom vand ud af en klippe for at give de samme mennesker vand ude i ørkenen. Der blev mirakuløst sendt brød fra himlen, engles føde, for at stille deres sult. Det krævede en ark for at redde Noa fra syndfloden og engle-eskort til Lot for at redde ham ud af Sodoma. Den helt klare pointe er, at Gud ved hvad der skal til for at redde og udfri sit folk, og han vil gå til yderlighederne for at gøre det, uanset omstændighederne.

Peters udtalelse: "Gud ved hvordan han skal fri os ud", betyder ganske enkelt "Han har allerede en plan for det".

Det er en vidunderlig sandhed, at Gud har lagt planer for vores udfrielse, endnu før vi har kaldt på ham. Og de samler ikke støv; han venter kun på vores råb om hjælp. Vi er måske viklet ind i en livslang kamp, hvor vi spekulerer på hvordan Gud vil udfri os, men han er rede til at gå i aktion.

Vi ser dette illustreret i Jeremias 29, hvor Israel bliver sendt i fangenskab i Babylon. Her var måske den største prøvelse, som Guds folk nogensinde havde oplevet. Men Gud lovede dem: "Efter 70 år, vil jeg komme til jer og gøre alvor af mine løfter til jer." "For jeg ved, hvilke tanker jeg tænker om jer, lyder det fra Herren, tanker om fred og ikke om ulykke, at jeg må give jer fremtid og håb." (jer. 29, 11). Den sidste sætning betyder, "give dig hvad du længes efter." Med andre ord sagde Gud, Jeg siger dig, at jeg ikke er vred på dig, jeg har gode tanker om dig. Og derudover giver jeg dig et løfte."

Løftet kommer i næste vers "Kalder I på mig, da vil jeg svare jer, beder I til mig, vil jeg høre jer." (jer. 29, 12). Bemærk det første ord i verset "da". Jeg tror, at Gud siger. "Hvis du beder, vil jeg lytte til dig. Ser du, jeg har en plan for din udfrielse, og du må have tillid til, at jeg vil fuldføre denne plan."

Grunden til at Gud ønsker vedholdende bøn er, at han ønsker, at vi skal være parate til hans udfrielse. Med andre ord, forberedes vi til at tro de store tanker han har for os. Kort og godt fortæller hans ord. "Du har mit løfte om udfrielse af alt hvad der binder dig og alle dine fristelser. Jeg har givet dig stærke eksempler på hvordan jeg har udfriet mine tjenere i fortiden. Gå nu og bed i forventning, tro og håb om at jeg også vil gøre det for dig. Jeg har kun gode tanker om dig, tanker om helbredelse og genopretning."

Mens jeg granskede ordet "udfrielse" i skriften, læste jeg Guds plan for kong Ezekias.

Der står skrevet om denne gudfrygtige konge, Ezekias gik frem i hele Juda, og han gjorde, hvad der var godt, ret og sandt for Herren hans Guds åsyn. Alt hvad han tog fat på vedrørende tjenesten i Guds hus eller loven eller budet for således at søge sin Gud, det gjorde han af hele sit hjerte, og det lykkedes for ham." (2. krøn. 31, 20-21). Med disse ord fortæller skriften, at denne mand var den største konge, der har været i Israel. Vi får at vide, at Ezekias var en mand efter Guds hjerte, og at der ikke har været nogen konge som han, hverken før eller siden. Men overvej så det næste vers: "Efter alle disse tildragelser og disse vidnesbyrd om troskab kom assyrerkongen Sankerib og rykkede ind i Juda og belejrede de befæstede byer i det øjemed at bemægtige sig dem" (2. krøn. 32, 1). Bemærk indledningen "Efter alle disse ting..", som refererer til alt det gode, som Ezekias havde gjort: hans vandring i sandhed og hellighed, hans søgen efter Guds vilje, hans tætte forhold til Herren, hans kamp mod synd og lunkenhed (mod kompromiser), hans inderlige bøn og tillid, den nationale vækkelse, som han stod i spidsen for. På trods af disse velsignede gerninger, fortæller skriften, da kom Djævelen. Åndsmagter og mørkets kræfter omringede denne retfærdige konge og Guds folk, for at føre total-krig mod dem for at bringe dem til fald og ødelægge deres tro. Dette skete efter etableringen af Ezekias' mange tjenester. Ordet etableret betyder velfunderet, modent, stabilt. Kort sagt ser vi her en krigserklæring mod en Guds mand, som var stabil i ånden og moden i troen. Satan spildte ikke sine kræfter på et svagt, uerfarent, usikkert Guds barn. Han rettede sine våben mod en åndelig gigant.

Bogstavelig talt befandt Ezekias sig i en umulig situation i løbet af ingen tid. Spørgsmålet er "hvorfor?". Denne gudfrygtige mand levede ikke i synd eller oprør. Han var en af Guds mest trofaste tjenere. Alligevel forklarede Gud ikke Ezekias hvorfor dette rædselsfulde angreb skulle overgå ham. Snart fyldtes Jerusalem med sataniske løgne og blasfemisk tale, og beskyldninger fra Satan hvirvlede rundt i Ezekias tanker: " Gud har forladt dig, Ezekias. Han revser dig. Hvis Herren var med dig, hvordan kunne du så befinde dig i den situation?" Dette er et klart billede på djævelens plan mod enhver hengiven Guds tjener.

I vore egne prøvelser og fristelser, kommer Satan med de samme løgne: "Du er omringet nu, og der findes ingen udvej. Større tjenere end dig har givet op i situationer, som ikke var nær så slemme. Nu er det din tur til at gå ned med flaget. Du er mislykket, ellers ville du ikke befinde dig i denne situation. Der er noget galt med dig. Gud er helt klart utilfreds med dig."

Midt i prøvelsen erkendte Ezekias sin hjælpeløshed. Kongen blev klar over, at han ikke havde kræfter til at stoppe disse stemmer af modløshed, trusler og løgne. Han vidste, at han ikke kunne udfri sig selv af denne kamp, så han søgte Herren for hjælp. Og Gud svarede ved at sende profeten Esajas til ham med dette budskab: "Herren har hørt dit råb. Fortæl nu Satan, som står ved din port, " Du er den, som taber her. Du skal forsvinde på samme måde som du kom.""

Ezekias faldt næsten for fjendens trick. Faktum er, at hvis vi ikke rejser os op mod Satans løgne, hvis vi ikke midt i krisen vender os i bøn og holder fast i troen, hvis vi ikke henter styrke i Guds løfter om udfrielse, så vil djævelen fortsætte sine angreb ind i vores ustabile tro, og endda forstærke sine angreb.

Ezekias fik mod fra det ord, han modtog, og han blev i stand til at sige til Sankerib i utvetydige vendinger: "Du djævl-konge, du var ikke blasfemisk overfor mig, du løj overfor Gud selv, og du vil mærke hans vrede."

Bibelen fortæller os, at Gud udfriede Ezekias ved et overnaturligt indgreb, og Juda med – selv samme nat.: "Samme nat gik Herrens engel ud og ihjelslog i assyrernes lejr 185000 mand og se, næste morgen tidlig lå de alle døde." (2. kong. 19, 35).

Lige siden Jesu kors, har Guds folk haft endnu bedre løfter end Ezekias havde.

Alene i de første få bøger i Bibelen udfriede Gud på mirakuløs vis Noa, Lot, David, Ezekias, Daniel og de tre venner, samt Moses, Josua, Israel og uendeligt mange flere. For Guds folk i dag, har Kristi blod rensset os fra vores synder, fra ødelæggelse. Men endnu bedre: "Han gav sig selv for vores synder efter vor Guds og Faders vilje." (Gal. 1, 4). Troende i dag står ikke kun på løfterne, men også på Jesu udgydte blod. Og i det blod har vi sejr over enhver synd, fristelse og kamp, som vi nogensinde vil opleve.

Måske har du modtaget et brev fra djævelen for nylig. Jeg spørger dig, Tror du, at Gud har forkundskab til at imødegå alle dine prøvelser? Hver en dum handling fra din side? Al din tvivl og frygt? Hvis du tror det, så har du Davids eksempel foran dig, som bad, "denne arme mand råbte på Herren og Herren satte ham fri." Vil du gøre det samme?

Husk, hvis du beder, selv i stilhed... hvis du afviser at frygte Satans angreb og hviler i tro... da vil du også vågne op en dag til stor sejr. Gud selv vil tage sig af din fjende, og han vil sætte sin plan i værk for at udfri dig.

[Download PDF](#) [1]

Links

[1] <http://worldchallenge.org/printpdf/1451/>